

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 18.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813963856.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Det er ofte yttret at Kvinden faaer sin Verdensbevidsthed gjennem Manden: Det forudsætter da, at vi vilde leve i en evig Barndom, dersom der ingen Mandfolk vare i Verden, hvilket synes stærkt at contrastere med Mythens Udsagn om at det var Eva, der først greb Frugten paa Kundskabens Træ, og overtalte Adam til at dele den med sig. Heraf kunde man snarere slutte sig til at Hr. Adam vilde gaaet omkring i paradiset (Umiddelbarheden) endnu, dersom ikke Kvinden ved sit raske 19 Skridt havde bragt Erkjendelsen ind i Verden. Dog Spøg tilside! Vel kunde jeg, hvis jeg vilde følge adskillige orthodoxe Præsters Exempel, der basere deres Fordring om Underkastelse hos os, paa den Forudsætning at vor Stammemoder bragte Synden ind i Verden, anføre det samme som et Beviis paa vor Overlegenhed, men denne vil jeg ikke engang prøve paa at gjøre gjældende - og det af gode Grunde: den forekommer mig ligesaa tvivlsom, som den Autoritets Gyldighed, hvorpaa den skulde være baseret. At der er en væsentlig Forskjel paa vor Natur, er indlysende, men hvem af os der staaer høiest, veed jeg ikke. Det kan vel omtrent gaae; lige op: Hr. Sørensen og Madam Sørensen - Adam Homo og Eva Homo ere gode Sidestykker; men hvem af dem der staaer paa det høieste Standpunct i intellectuel og moralsk Henseende vilde være vanskeligt at afgjøre, de kom til at trække Lod. Jeg kan overhovedet ligesaa lidt som Poul Møller finde mig i nogen »Rangforordning i Vorherres Have,« og jeg anstiller aldrig Betragtninger over »om et Tordenskrald eller en Poppelpil er høiest«. Hvad jeg protesterer imod, er den gjængse Forestilling, at Manden er det egentlige Menneske, Kvinden en Slags - Gud veed hvad! - der er aandelig blindfødt, og bestemt til at hjælpe sig i Tid og Evighed med at han fortæller hende hvad han seer. Ligesaa galt er det, naar man taler om Menneskene, som om de kun vare halve Væsner, der ingen Enhed kunde 20 opnaae, før de bleve parrede sammen, To og To. Nei, halv er jeg ikke! Kan jeg ikke være noget Heelt, vil jeg helst betragte mig som den mindste Deel af Menneskeslægten, som den flygtigste Tanke, der rører sig i dens Sjæl, og søge Enhed i min Tilværelse, og Helhed i mit Væsen ved den nøieste og inderligste Tilflutning til den, thi dette synes mig en skjøn Bestemmelse: At være Menneske blandt Menneskene.